

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 306/2018-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. mája 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Ladislava Orosza a Miroslava Duriša predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], zastúpeného obchodnou spoločnosťou JUDr. Rudolf Adamčík, advokátska kancelária, s. r. o., Liptovská 2/A, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Rudolf Adamčík, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a porušenie čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9 Co 622/2014 z 29. septembra 2016, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. decembra 2016 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy

rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 Co 622/2014 z 29. septembra 2016 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou doručenou Okresnému súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) domáhal proti Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky (ďalej len „finančné riaditeľstvo“) nároku na zaplatenie sumy 63 000 € z titulu nevyplatenia zahraničného príspevku na tom základe, že bol rozhodnutím podpredsedu vlády Slovenskej republiky a ministra financií Slovenskej republiky č. MF/19118/2006-23 z 27. júna 2006 (ďalej aj „rozhodnutie o vyslaní“) ako colník v štátnej službe vyslaný na plnenie úloh colnej správy v zahraničí v misii EUBAM Moldavsko – Ukrajina od roku 2006 do 30. októbra 2011.

Okresný súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 20 C 38/2013 z 24. apríla 2014 tak, že návrh sťažovateľa zamietol. Okresný súd poukázal na to, že návrh sa javil, že bol podaný predčasne, keďže pred podaním návrhu mal sťažovateľ svoj nárok uplatniť v správnom konaní. Okresný súd tiež uviedol, že v rozhodnutí o vyslaní *«nebolo uvedené, že by bol vyslaný do zahraničia „...v rámci mierových pozorovateľských misií...“, a preto mu nemohol byť priznaný zahraničný príspevok»*.

Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil z dôvodu, že rozhodnutím o vyslaní sťažovateľ *„nebol... vyslaný na službu v zahraničí v rámci operácií krízového manažmentu, nakoľko to umožňovala až úprava znenia ustanovenia § 4 ods. 4 zákona č. 652/2004 Z. z. súčinnosťou od 1. 6. 2008. Poukázal ďalej na skutočnosť, že právna úprava znenia ustanovenia § 109a ods. 9 zákona č. 200/1998 Z. z. v čase vyslania sťažovateľa (rok 2006) na danú misiu umožňovala priznanie zahraničného príspevku len pri vyslaní na mierovú pozorovaciu misiu, pričom sťažovateľ na takú misiu vyslaný nebol.“*.

Sťažovateľ následne poukazuje na § 4 ods. 4 zákona č. 652/2004 Z. z. o orgánoch štátnej správy v colníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 652/2004 Z. z.“) v znení účinnom do 30. júna 2008 a v znení účinnom od 1. júla 2008

a argumentuje, že „znenie tohto ustanovenia bolo od 1. 7. 2008 len spresnené, ale umožňovalo aj predtým vyslanie sťažovateľa do zahraničnej misie EUBAM, čo sa aj skutočne udialo“. Rovnako tak poukazuje na § 101a ods. 9 zákona č. 200/1998 Z. z. o štátnej službe colníkov a o zmene a doplnení niektorých ďalších zákonov (ďalej len „zákon č. 200/1998 Z. z.“) v znení účinnom do 31. mája 2008 a v znení účinnom od 1. júna 2008. Následne sťažovateľ uvádza:

„... identickú službu vykonával colník [REDAKOVANÉ], ktorý bol na výkon štátnej služby v zahraničí vyslaný v roku 2011 a od 1. 12. 2012 mu bol priznaný zahraničný príspevok podľa § 109a ods. 9 zákona č. 200/1998 Z. z. vo výške 500,- € mesačne...

Podľa názoru sťažovateľa nie je rozhodné, či v čase rozhodnutia o jeho vyslaní na štátnu službu v zahraničí (v roku 2006) táto služba mala, či nemala, povahu mierovej pozorovateľskej misie. Rozhodné je, že od 1. 6. 2008 patril colníkovi vyslanému na štátnu službu v zahraničí v rámci operácií civilného krízového manažmentu vedených medzinárodnými organizáciami, ktorých je Slovenská republika členom, alebo Európskou úniou, zahraničný príspevok.

Tento zahraničný príspevok bol zákonom stanovený vo výške od 500 do 2 500 eur, pričom konkrétnu výšku tohto príspevku mal určiť minister na návrh generálneho riaditeľa Finančného riaditeľstva SR. Zákon neurčuje, že rozhodnutie o určení výšky zahraničného príspevku musí minister prijať len súčasne s rozhodnutím o vyslaní colníka na výkon štátnej služby v zahraničí. Také rozhodnutie môže prijať minister kedykoľvek v čase, v ktorom colník spĺňa zákonom stanovené podmienky pre priznanie zahraničného príspevku. V prípade sťažovateľa tak mal a mohol minister priznať sťažovateľovi zahraničný príspevok kedykoľvek v čase od 1. 6. 2008 do 30. 10. 2011. Napokon aj v prípade svedka [REDAKOVANÉ] bol priznaný zahraničný príspevok až po uplynutí viac ako jedného roka od vyslania na výkon štátnej služby v zahraničí t. j. až od 1. 12. 2012.

Podľa názoru sťažovateľa sa štátny orgán, žalovaný, nakoľko generálny riaditeľ žalovaného nepodal ministrovi návrh na rozhodnutie o určení výšky zahraničného príspevku v medziach zákona, v čoho dôsledku nebol sťažovateľovi priznaný a vyplávaný zahraničný príspevok, na ktorý mal podľa právneho predpisu nárok, pričom inému colníkovi v štátnej službe taký zahraničný príspevok priznal a vyplácal, dopustil vo vzťahu k sťažovateľovi diskriminácie v zmysle Čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.“

Na základe tejto argumentácie sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol nálezom, v ktorom vysloví porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu, napadnutý rozsudok krajského súdu zruší a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie a zároveň sťažovateľovi prizná úhradu trov konania pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať taký návrh, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený posudzovať právne názory všeobecného súdu a preskúmavať ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Krajský súd napadnutým rozsudkom z 29. septembra 2016 potvrdil rozsudok okresného súdu z 24. apríla 2014, ktorým tento zamietol návrh sťažovateľa. V odôvodnení napadnutého rozsudku krajský súd v podstatnom uviedol:

„17. Z hľadiska skutkového stavu bolo v posudzovanej právnej veci súdom prvej inštancie správne zistené (správnosť skutkového zistenia v tomto smere odvolateľ nenapáda), že žalobca bol rozhodnutím riaditeľa Colného úradu Nitra, č. 4561-1-98/4

zo dňa 1. 7. 1998 zaradený do stálej štátnej služby colníka v služobnom pomere. Rozhodnutím podpredsedu vlády a ministra financií Slovenskej republiky č. MF/19118/2006-23 zo dňa 27. 6. 2006 bol žalobca na základe návrhu generálneho riaditeľa Colného riaditeľstva Slovenskej republiky na obdobie od 10. 7. 2006 do 9. 1. 2007 vyslaný na plnenie úloh colnej správy v zahraničí v súvislosti s obsadením voľných pozícií v misii EUBAM Moldavsko – Ukrajina. Po uplynutí tejto doby vyslania bolo žalobcovo vyslanie niekoľkokrát predĺžené a skončilo sa dňa 30. 11. 2011.

18. Žalobca sa v konaní domáhal zaplataenia zahraničného príspevku podľa § 101a ods. 9 zákona č. 200/1998 Z. z... za obdobie od 1. 11. 2008 do 31. 10. 2011...

20. Žalobca bol vyslaný na misiu EUBAM Moldavsko - Ukrajina rozhodnutím zo dňa 27. 6. 2006. Ustanovenie § 101a ods. 9 zákona č. 200/1998 Z. z. v čase prvotného vyslania žalobcu umožňovalo priznať zahraničný príspevok iba colníkovi, ktorý je vyslaný na výkon štátnej služby v zahraničí v rámci mierových pozorovateľských misií. V konaní nebolo preukázané, že by misia EUBAM Moldavsko - Ukrajina mala povahu mierovej pozorovateľskej misie. Ako vyplýva z údajov uvedených na internetovej stránke tejto misie, ktoré boli samotným žalobcom predložené ako dôkaz v konaní, účelom tejto misie je asistencia Európskej únie Moldavsku a Ukrajine pri hraničných kontrolách. Nejde o misiu zameranú na vytvorenie podmienok pre udržanie mieru v oblasti. Označenie pôsobiska žalobcu v zahraničí ako mierovej pozorovateľskej misie absentuje i v rozhodnutí o jeho vyslaní zo dňa 27. 6. 2006. Súd prvej inštancie preto správne dospel k zisteniu, že neexistoval zákonný dôvod na priznanie zahraničného príspevku žalobcovi a tento mu nemohol byť priznaný.

21. S účinnosťou od 1. 6. 2008 bolo ustanovenie § 101a ods. 9 zákona č. 200/1998 Z. z. novelizované tak, že priznávalo zahraničný príspevok i colníkovi vyslanému na výkon štátnej služby v zahraničí v rámci operácií civilného krízového manažmentu vedených medzinárodnými organizáciami, ktorých je Slovenská republika členom, alebo Európskou úniou. Predmetná zmena zákonnej úpravy sa však nijako nedotýkala žalobcu, ktorý bol do zahraničia vyslaný rozhodnutím zo dňa 27. 6. 2006 podľa § 4 ods. 4 zákona č. 652/2004 Z. z. v znení účinnom do 31. 5. 2008, pričom uvedené ustanovenie vtedy neumožňovalo vyslať colníka do zahraničia na operácie civilného krízového manažmentu vedených medzinárodnými organizáciami, ktorých je Slovenská

republika členom, alebo Európskou úniou. Hoci žalobcovo vyslanie celkovo pokračovalo až do 30. 10. 2011 (teda aj počas účinnosti novelizovaného znenia § 101a ods. 9), ako správne skonštatoval súd prvej inštancie, vyslanie žalobcu trvalo len na základe viacnásobného predlžovania jeho pôvodného vyslania zo dňa 27. 6. 2006. Nedošlo teda k situácii, že by po 1. 6. 2008 bol žalobca nanovo vyslaný a to na operáciu civilného krízového manažmentu. Na platové nároky žalobcu v súvislosti s jeho vyslaním do zahraničia preto nemožno aplikovať § 101a ods. 9 zákona č. 200/1998 Z. z. v znení účinnom od 1. 6. 2008, keďže mu nemožno podľa tohto ustanovenia priznať zahraničný príspevok.

22. Napokon sa odvolací súd stotožňuje i s názorom súdu prvej inštancie, že žalobca nepreukázal, že by v jeho prípade došlo k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 365/2004 Z. z., ktorý upravuje vo všeobecnej rovine ochranu osôb pred diskrimináciou, dodržiavanie zásady rovnakého zaobchádzania spočíva v zákaze diskriminácie z dôvodu pohlavia, náboženského vyznania alebo viery, rasy, príslušnosti k národnosti alebo etnickej skupine, zdravotného postihnutia, veku, sexuálnej orientácie, manželského stavu a rodinného stavu, farby pleti, jazyka, politického alebo iného zmýšľania, národného alebo sociálneho pôvodu, majetku, rodu alebo iného postavenia alebo z dôvodu oznámenia kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti.

23. Žalobca síce preukázal, že iné osoby vyslané Slovenskou republikou na misiu EUBAM Moldavsko - Ukrajina poberali zahraničný príspevok, avšak tieto osoby podliehali inému právnemu režimu ako žalobca. Pokiaľ išlo o príslušníkov Policajného zboru, ich pôsobenie na tejto misii upravoval zákon č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície, ktorý ustanovuje odlišné podmienky priznania zahraničného príspevku, preto inštitúty zahraničného príspevku podľa zákonov č. 200/1998 Z. z. a 73/1998 Z. z. nemožno zamieňať. Náplň práce policajtov a colníkov je podstatne odlišná, dokonca aj v prípade, že policajt a colník vykonávajú svoju službu spoločne, nie je možné z tejto skutočnosti vyvodit', že obsahom výkonu ich služby je rovnaká činnosť. Odvolací súd má z vyššie uvedených dôvodov za to, že žalobca nebol v porovnaní s príslušníkmi Policajného zboru vyslanými na misiu z dôvodu svojho postavenia ako colníka alebo z akéhokoľvek iného dôvodu diskriminovaný.

24. Vyslanie svedka [REDAKOVANÉ], ktorý je colník, oproti tomu síce bolo upravené rovnakým zákonom č. 652/2004 Z. z. ako vyslanie žalobcu, avšak svedok bol vyslaný do zahraničia až odo dňa 1. 9. 2011, t. j. za účinnosti novelizovaného znenia § 4 ods. 4 zákona č. 652/2004 Z. z. (od 1. 6. 2008), ktorý umožňoval vyslať colníka do zahraničia (aj) na operácie civilného krízového manažmentu vedených medzinárodnými organizáciami, ktorých je Slovenská republika členom, alebo Európskou úniou. Ako už bolo uvedené, v čase vyslania žalobcu (27. 6. 2006), t. j. v znení účinnom do 31. 5. 2008, citovaný § 4 ods. 4 umožňoval vyslať colníka iba do medzinárodných organizácií, k colným správam iných štátov alebo do mierových pozorovateľských misií, nie do operácií civilného krízového manažmentu. Z odôvodnenia súdu prvej inštancie je zrejmé, že mal na mysli práve dané novelizované zákonné ustanovenie, keď skonštatoval, že menovaný svedok v čase vyslania podliehal inému právnemu predpisu ako žalobca.

25. Je to práve účel vyslania, ktorý je určujúci pre posúdenie skutočnosti, či vyslanému colníkovi patrí zahraničný príspevok, pretože § 101a ods. 9 zákona č. 200/1998 Z. z. v znení účinnom od 1. 6. 2008 umožňuje priznať zahraničný príspevok iba colníkovi, ktorý je vyslaný na výkon štátnej služby v zahraničí v rámci mierových pozorovateľských misií, na ktorých sa Slovenská republika zúčastňuje alebo v rámci operácií civilného krízového manažmentu vedených medzinárodnými organizáciami, ktorých je Slovenská republika členom, alebo Európskou úniou. V konaní bolo preukázané, že žalobca nebol vyslaný na mierovú pozorovateľskú misiu (misia EUBAM Moldavsko – Ukrajina takúto povahu nemá) a zároveň vzhľadom na čas jeho prvotného vyslania (dňa 27. 6. 2006) nemohol byť vyslaný ani na operáciu civilného krízového manažmentu, nakoľko platné znenie § 4 ods. 4 zákona č. 652/2004 Z. z. takéto vyslanie colníka neumožňovalo. Z tohto dôvodu zahraničný príspevok žalobcovi nepatrí, keď jeho vyslanie do zahraničia nezodpovedalo žiadnemu účelu predpokladanému § 101a ods. 9 zákona č. 200/1998 Z. z., či už v znení do 31. 5. 2008 alebo od 1. 6. 2008. Oproti tomu svedok [REDAKOVANÉ], pokiaľ bol vyslaný na operáciu civilného krízového manažmentu v zmysle § 4 ods. 4 zákona č. 652/2004 Z. z. v znení účinnom od 1. 6. 2008, zahraničný príspevok mal dostať.

26. O diskrimináciu ide vtedy, ak dochádza k rozdielnemu zaobchádzaniu s jednotlivcami, ktorí sa nachádzajú v obdobných situáciách bez objektívneho a rozumného

zdôvodnenia. Rozdielne zaobchádzanie z dôvodu v čase sa meniacej právnej úpravy nemožno kvalifikovať ako porušenie zásady rovnakého zaobchádzania. Žalobca nepreukázal, že by bol v porovnaní so svedkom [REDACTED] diskriminovaný z akéhokoľvek dôvodu uvedeného v § 5a ods. 1 zákona č. 200/1998 Z. z. alebo v § 2 ods. 1 zákona č. 365/2004 Z. z.“

Ústavný súd pri preskúvaní napadnutého rozsudku krajského súdu ako odvolacieho súdu vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu (súdu prvej inštancie) a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

Ústavný súd preto preskúmal aj rozsudok okresného súdu z 24. apríla 2014, ktorým tento zamietol návrh sťažovateľa, a uviedol:

„Súd na základe vykonaného dokazovania a citovaných zákonných ustanovení mal za preukázané a nesporné, že navrhovateľ bol rozhodnutím riaditeľa Colného úradu Nitra, pod č. 4561-1-98/4 zo dňa 01. 07. 1998 zaradený do stálej štátnej služby colníka v služobnom pomere. Následne rozhodnutím podpredsedu vlády a ministra financií Slovenskej republiky pod č. MF/19118/2006-23 zo dňa 27. 06. 2006 bol navrhovateľ, na základe návrhu generálneho riaditeľa Colného riaditeľstva SR v období od 10. 07. 2006 do 09. 01. 2007 vyslaný na plnenie úloh colnej správy v zahraničí v súvislosti s obsadením voľných pozícií v misii EUBAM Moldavsko – Ukrajina, v súlade s § 4 ods. 4 zákona č. 652/2004 Z. z. Uvedené ustanovenie oprávňovalo v tom čase ministra k vyslaniu colníkov na plnenie úloh v zahraničí buď k colným správam alebo do medzinárodných organizácií.

Po uplynutí vyslania, bolo navrhovateľove vyslanie opäť predĺžené, avšak uvedené predĺženie sa viazalo k prvotnému vyslaniu. Z toho dôvodu nemožno vyslanie právne posudzovať inak ako podľa zákona účinného v čase prvotného vyslania.

Súd v ďalej poukazuje na navrhovateľov nárok, ktorý si uplatňuje v súlade s § 101a ods. 9 zákona č. 200/1998 Z. z. Súd má za to, že príspevok určoval minister na návrh prezidenta. Keďže v prvotnom rozhodnutí nie je uvedené, že navrhovateľ bol vyslaný do zahraničia v rámci mierových pozorovateľských misií, z toho dôvodu mu ani nebol a zároveň nemohol byť určený respektíve priznaný, zahraničný príspevok.

Konanie, v tomto smere na návrh sa javí ako predčasne podaný, keďže ide o konanie vo veci služobného pomeru, teda konanie, ktoré je upravené osobitným zákonom. V danej veci je oprávnený konať príslušný správny orgán, až následne sa môže domáhať navrhovateľ preskúmania právoplatného rozhodnutia súdom.

Navrhovateľ v žalobnom návrhu poukázal aj na skutočnosť, že sa stal objektom diskriminácie v zmysle § 5a ods. 1 zákona č. 200/1998, z dôvodu, že mu nebol vyplácaný zahraničný príspevok ako jeho kolegom pôsobiacim na misii. Súd pri posudzovaní nároku navrhovateľa sa pridržiaval zásady rovnakého zaobchádzania, pričom dospel k záveru, že navrhovateľ nepreukázal súdu, že sa stal objektom diskriminácie nakoľko uvedené zákonné ustanovenie taxatívne upravuje práva občanov pri vstupe do štátnej služby a práva colníkov pri vykonávaní štátnej služby, nie príslušníkov Policajného zboru, ktorých postavenie upravuje iné zákonné ustanovenie.

Vypočutým svedkom, ktorí pôsobili v misii EUBAM Moldavsko – Ukrajina, boli vyplácané zahraničné príspevky. Svedok [REDAKOVANÉ] v čase vyslania podliehal inému právnemu predpisu ako navrhovateľ. Ďalší svedkovia boli vyslaní a pôsobili na misii ako policajti, nie je preto možné ustáliť že by navrhovateľ bol objektom diskriminácie, respektíve že by s ním bolo inak zaobchádzané ako s ostatnými colníkmi pri vykonávaní štátnej služby v rovnakom čase.“

Z argumentácie krajského súdu v napadnutom rozsudku v spojení s rozsudkom okresného súdu vyplýva, z akých dôvodov konajúce súdy dospeli k záveru, že sťažovateľovi nevznikol nárok na priznanie zahraničného príspevku podľa § 101a ods. 9 zákona č. 200/1998 Z. z. (v znení účinnom v čase vyslania sťažovateľa), na základe čoho konajúce súdy zamietli návrh sťažovateľa. Tento právny záver ústavný súd nepovažuje za arbitrárny a ani zjavne neodôvodnený, preto je ústavne udržateľný.

Odôvodnenie napadnutého rozsudku je dostatočné a vyčerpávajúce, krajský súd sa neobmedzil na citovanie alebo parafrázovanie záverov okresného súdu, ale sám formuloval závery vo veci sťažovateľa. Sťažovateľ dostal odpovede na ťažiskové právne otázky rámcujúce jeho vec, a to vo vzťahu k právnemu základu, na podklade ktorého bol vyslaný do zahraničia, ako aj k tomu, že doba vyslania v prípade sťažovateľa bola opakovane predĺžovaná bez zmeny pôvodného právneho základu vyslania. Krajský súd sa v spojení s okresným súdom vysporiadali s námietkou sťažovateľa o diskriminácii s poukazom na to, že právny režim sťažovateľa ako colníka bol odlišný od právneho režimu príslušníkov Policajného zboru, ktorí boli vyslaní v rámci rovnakej misie, a taktiež od právneho režimu svedka – colníka, ktorý bol vyslaný do zahraničia v čase, keď § 4 ods. 4 zákona č. 652/2004 Z. z. bol zmenený. Tieto právne závery krajského súdu nie je potrebné zo strany ústavného súdu dopĺňať alebo revidovať, naopak, ústavný súd môže na ne s ohľadom na sťažnostné námietky sťažovateľa odkázať, keďže podľa ústavného súdu sú ústavne udržateľné a obsahujú relevantné a zrozumiteľne formulované právne argumenty.

Pokiaľ sťažovateľ spája porušenie svojich práv rozsudkom krajského súdu z 29. septembra 2016 s ústavnosťou aplikovanej právnej úpravy na jeho vec, ústavný súd uvádza, že pri rozhodovaní orgánov verejnej moci sa uplatňuje prezumpcia ústavnosti právnych predpisov až do právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu o ich neústavnosti (III. ÚS 361/06), pričom v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je ústavný súd oprávnený rozhodovať o ústavnosti právnych predpisov, ich častí alebo niektorých ich ustanovení. Túto svoju právomoc môže uplatniť len v konaní o súlade právnych predpisov (IV. ÚS 2/08). Toto konanie môže začať len ako samostatné konanie a len na návrh oprávnených subjektov, a preto žiadne z nich nemôže tvoriť súčasť iného druhu konania pred ústavným súdom a na základe jeho vlastného rozhodnutia. Ústavná a zákonná úprava v konaní pred ústavným súdom ich koncipuje výlučne ako samostatné konania a nepripúšťa možnosť uskutočniť ich aj v rámci a ako súčasť iného druhu konania (konaní) pred ústavným súdom (II. ÚS 66/01 tiež II. ÚS 184/03, III. ÚS 184/06, IV. ÚS 314/07), t. j. (ako už bolo uvedené) v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemôže ústavný

súd uplatniť právomoc, ktorou disponuje v konaní o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ústavy (II. ÚS 59/2016).

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. mája 2018